

ODPIh

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lipca 2013 r

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący : SSO Piotr Sałamaj (spr)

Sędziowie : SO Agnieszka Woźniak

SO Krzysztof Górski

Protokolant : st. sekr. sąd. Eliza Sandomierska

po rozpoznaniu w dniu 3 lipca 2013 r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy ze skargi wykonawcy Kingi Chomać-Piechoty

na wyrok Krajowej Izby Odwoławczej z dnia 16 stycznia 2013r. sygn. akt KIO
2878/12

przy udziale zamawiającego Gminy Miasto Szczecin oraz wykonawcy Grażyny
Haręży

I. oddała skargę,

II. zasądza od skarżącej Kingi Chomać-Piechoty na rzecz zamawiającego
Gminy Miasto Szczecin kwotę 600 (sześćset) złotych tytułem kosztów
procesu w postępowaniu wywołanym wniesieniem skargi.

SSO A. Woźniak

SSO K. Górski

SSO P. Sałamaj

/ V/
' Cc /

N* podpisy

Starszy sądowy

. Sygn. akt VIII Ga 52/13

UZASADNIENIE

\.Zamawiający - Gmina Miasto Szczecin - prowadził postępowanie w
■ .^pF^A/ię j zamówienia publicznego na oczyszczanie miasta Szczecin,

/ : oraz serwisowanie koszy ulicznych.

v ; dniu 27 grudnia 2012 r. wykonawca Kinga Chomać-Piechota wniosła

-odwołanie przeciwko wykluczeniu jej z udziału w tym postępowaniu,
domagając się unieważnienia czynności zamawiającego polegającej na
wykluczeniu z udziału jej w postępowaniu z uwagi na niespełnienie warunków
określonych w specyfikacji zamówienia oraz powtórzenia przez
zamawiającego oceny ofert i dokonanie jej zgodnie z art.91 ust. 1 ustawy Pzp.

Wyrokiem z dnia 16 stycznia 2013 r. Krajowa Izba Odwoławcza w
sprawie o sygnaturze akt KIO 2878/12 oddaliła odwołanie (pkt 1); obciążyła
kosztami postępowania Kingę Chomać-Piechotę, zaliczając w poczet tych
kosztów kwotę 15.000 zł uiszczonej przez odwołującą tytułem wpisu odwołania
oraz zasądzając od Kingi Chomać-Piechoty na rzecz Gminy Miasto Szczecin
kwotę 3.224 zł stanowiącą koszty postępowania odwoławczego poniesione z
tytułu wynagrodzenia pełnomocnika, dojazdu na posiedzenie Izby i opłaty
skarbowej od pełnomocnictwa (pkt 2).

W uzasadnieniu Krajowa Izba Odwoławcza podniosła, że istota sporu
sprowadzała się do ustalenia pojęcia „zbierania odpadów” i co za tym idzie
rozstrzygnięcia, czy odwołująca się mogła wykazać posiadanie odpowiednich
uprawnień do realizacji przedmiotu zamówienia przedstawiając decyzję z dnia
14 czerwca 2010 r. Starosty Polickiego, zezwalającą na zbieranie odpadów
innych niż niebezpieczne. W tym zakresie Krajowa izba Odwoławcza powołała
się na treść art. 3 ust. 3 pkt 23 ustawy o odpadach. Podniosła, że pojęcie
transportu odpadów nie zostało zdefiniowane. W kontekście ustawy o
odpadach oznaczać ono musi przemieszczenie odpadów do miejsc odzysku
lub unieszkodliwiania.

Zdaniem KIO z decyzji przedłożonej przez odwołującą się wynika, że
jest ona uprawniona do prowadzenia działalności w zakresie zbierania
odpadów na terenie Powiatu Polickiego. W pkt. III decyzji ustalone zostały
warunki prowadzenia działalności. I tak: „a) odpady powinny być zbierane w
sposób selektywny, b) wnioskodawca nie przewiduje magazynowania
odpadów. Zebrane odpady zostaną bezpośrednio przetransportowane do
miejsc ich odzysku lub unieszkodliwienia”. W ocenie Izby zamawiający
zasadnie uznał, że przedłożona przez odwołującą się decyzja uprawnia do
prowadzenia działalności w zakresie zbierania odpadów na terenie powiatu

polickiego. Ponadto z treści przedłożonej przez odwołującą decyzji wynika, że nie przewiduje ona magazynowania odpadów, co oznacza, że odpady uzyskane z opróżnienia koszy zostaną przetransportowane do miejsc odzysku lub unieszkodliwiania. Należy zatem przyznać rację zamawiającemu, który uznał, że miejscem zbierania odpadów jest miejsce opróżniania koszy, które odbywać się będzie na terenie miasta Szczecin.

Krajowa Izba Odwoławcza podniosła, że z treści zawnioskowanej przez odwołującą referencji wynika jedynie, że odwołująca się wykonywała usługę dotyczącą opróżniania i wywozu odpadów komunalnych z pojemników na terenie gminy Kołbaskowo realizowanej w 2011 r. oraz że w zakres zamówienia wchodziło opróżnianie pojemników z odpadów, wywóz odpadów i utrzymanie terenu wokół pojemników. Z kolei pismo z dnia 27 grudnia 2012 r. Urzędu Miasta Szczecina Wydziału Gospodarki Komunalnej nie może stanowić dowodu na okoliczność definicji pojęcia „zezwolenia na zbieranie odpadów” w rozumieniu ustawy o odpadach. Przedmiotem dowodu mogą być bowiem wyłącznie fakty, z których strona wywodzi skutki prawne. Opinia Urzędu Miasta Szczecin na temat rozumienia ustawowej definicji nie jest stwierdzeniem faktu, ale wyrażeniem stanowiska co do treści ustawy, które to stanowisko nie może mieć żadnej mocy wiążącej. Ponadto interpretacja treści rzeczonego pisma nie może odbywać się z pominięciem zapytania, które odwołująca się skierowała do urzędu, a takie zapytanie nie zostało Izbie przedłożone. Nadto podkreślić należy, że Urząd Miasta Szczecin jest jednostką organizacyjną zamawiającego, który w odpowiedzi na odwołanie i na rozprawie zaprezentował odmienne stanowisko, a zatem uznać należy, iż nie popiera poglądu wyrażonego we wskazanym piśmie.

Krajowa Izba Odwoławcza dodała, że odwołująca się w treści odwołania powołuje się na stanowisko doktryny komentatorów i podnosi, że zaprezentowana przez nią wykładnia definicji zbierania odpadów znajduje odzwierciedlenie w ugruntowanym stanowisku organów administracji. Jednakowoż - oprócz wskazanego wyżej pisma Urzędu Miasta Szczecin - odwołująca się nie wskazała, który konkretnie organ czy komentator taki pogląd prezentuje. Uzasadnienie odwołania jest na tyle ogólne, że brak jest możliwości stwierdzenia, że zaprezentowane stanowisko nie jest wyłącznie stanowiskiem odwołującej się.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego KIO oparła na treści art. 192 ust. 9 i 10 ustawy Pzp.

Wykonawca Kinga Chomoń-Piechota zaskarżyła w całości powyższe orzeczenie, zarzucając mu:

1. naruszenie przez KIO przepisów poprzez zaniechanie rozpatrzenia zarzutu dotyczącego naruszenia przez zamawiającego przepisów art. 7 ust. 1 oraz art. 22DuSt, 4 ustawy Prawo Zamówień Publicznych;

<2 ...nieprawidłową wykładnię przepisów art. 3 ust. 3 pkt. 23 oraz art. 28 ustawy o odpadach i w konsekwencji błędne przyjęcie, że skarżąca nie posiadała

* zezwolenia wydanego przez właściwy organ.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżąca wniosła o zmianę

—zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie skargi oraz o powtórzenie przez zamawiającego oceny ofert i dokonanie jej zgodnie z art. 91 ust. 1 PZP. Nadto wniosła o unieważnienie czynności zamawiającego polegającej na wykluczeniu jej z postępowania z uwagi na niespełnienie warunków określonych w specyfikacji zamówienia oraz o zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu podniosła, że zamawiający w sposób nieprecyzyjny określił w SIWZ warunki przetargu, nie podał bowiem, że zezwolenie na zbieranie odpadów ma być wydane przez Prezydenta Miasta Szczecina.

Uczył to dopiero w momencie wezwania do uzupełnienia dokumentów, wyznaczając w tym celu termin 3 dni, w którym to terminie skarżąca nie była w stanie uzyskać tej decyzji. Zdaniem Kingi Chomać-Piechoty zamawiający uniemożliwił jej tym samym uczestnictwo w przetargu.

Skarżąca podniosła, że przedmiot zamówienia nie jest związany z gospodarką odpadami, ani też nie jest związany ze zbieraniem odpadów w rozumieniu ustawy o odpadach. Przedmiotem zamówienia jest usługa polegająca na opróżnianiu i serwisowaniu koszy ulicznych na terenie miasta Szczecin. Przy wykonywaniu ww. zamówienia zgodnie z prawem nie ma konieczności posiadania zezwolenia na zbieranie odpadów zgodnie z ustawą o odpadach. Należy podkreślić, że opis przedmiotu zamówienia zawarty w SIWZ oraz we wzorze umowy nie zawiera ani jednego zdania mówiącego o zbieraniu odpadów, ani nie nawiązuje do działalności z zakresu gospodarki odpadami jakim jest zbieranie odpadów w rozumieniu ustawy o odpadach.

Zdaniem skarżącej zezwolenie na zbieranie odpadów zgodnie z ustawą o odpadach dotyczy miejsca prowadzenia działalności, co oznacza, że dotyczy miejsca zbiórki - bazy przedsiębiorcy, gdzie przewozi się pozyskane odpady, celem ich gromadzenia czy segregowania itp. W tym celu skarżąc przedstawiła opinię Wydziału Gospodarki Komunalnej i Ochrony Środowiska UM Szczecin, w której zaprezentowano prawidłowe rozumienie ustawy o odpadach w zakresie zezwolenia na zbieranie odpadów. Podniosła, że Wydział Gospodarki Komunalnej i Ochrony Środowiska UM Szczecin jest wydziałem organu administracji publicznej merytorycznie odpowiedzialnym za przestrzeganie przepisów zawartych w ustawie o odpadach, z urzędu wydaje zezwolenia na zbieranie odpadów oraz prowadzi ich nadzór. Tak więc logicznym się wydaje, że jego opinia jest merytoryczna i oparta na przepisach ustawy o odpadach. /

Skarżąca zarzuciła, że przyjęcie za KIO stanowiska o tym, iż miejsce⁴¹/ zbierania odpadów jest miejsce opróżniania koszy, oznaczałoby, że, to zamawiający zbiera te odpady. Idąc dalej, zgodnie z ustawową definicją zbieranie odpadów oznacza segregowanie odpadów, niemożliwe zaś wydaje się segregowanie odpadów przy każdym koszu ulicznym. Zdaniem skarżącej bardziej logiczne jest przyjęcie, że przedmiotem zamówienia jest opróżnianie koszy ulicznych, czyli przedsiębiorca wkracza w momencie, kiedy kosze są już wypełnione i opróżniając je pozyskuje odpady, które następnie przewozi na swój teren celem ich dalszego zagospodarowania np.: segregacji, co byłoby niemożliwe z punktu ekonomicznego, organizacyjnego czy nawet sanitarnego, gdyby miał to robić przy każdym koszu ulicznym. Tak więc uzyskane odpady zbiera na swoim terenie.

Skarżąca podniosła, że zwrot zbieranie odpadów oznacza gromadzenie odpadów przed ich transportem do miejsc przetworzenia, w tym wstępne sortowanie nieprowadzące do zasadniczej zmiany charakteru i składu odpadów i niepowodujące zmiany klasyfikacji odpadów oraz tymczasowe magazynowanie odpadów. Powołując się na stanowisko Sądu Okręgowego w Gdańsku, wyrażone w wyroku z dnia 25 lipca 2007 r. (XII Ga 261/2007) stwierdziła, że za czynności które można uznać za „zbieranie odpadów” w rozumieniu ustawy o odpadach można uznać tylko czynności o stopniu złożoności, wymagających specjalistycznych narzędzi i środków podobnych do czynności umieszczania w pojemnikach, segregowania, czy magazynowania odpadów. Sam odbiór odpadów od wytwórcy odpadów nie może być uznany za czynność o stopniu złożoności porównywalnym z segregowaniem, czy magazynowaniem odpadów. Samo zatem odbieranie - czyli faktycznie opróżnianie koszy, nie stanowi zbierania odpadów. Wskazała, że w uzyskanej przez siebie decyzji wprost pojawia się stwierdzenie, iż działalność podmiotu polegać będzie na zagospodarowaniu odpadów poprzez ich zbieranie, w tym umieszczenie w kontenerach, a następnie przetransportowywanie do miejsc odzysku i unieszkodliwiania. Podniosła, że jej działalność polega na odbieraniu odpady z pojemników, następnie ich przewożeniu do swojej bazy usytuowanej na terenie powiatu polickiego gdzie

są rozdzielane, sortowane i kierowane do miejsc ich odzysku lub unieszkodliwienia. Zbieranie odpadów odbywa się więc dopiero na bazie bowiem jest to etap, który bezpośrednio poprzedza ich wywóz i unieszkodliwianie.

Na rozprawie zamawiający wniósł o oddalenie skargi oraz zasądzenie kosztów postępowania. Zamawiający podzielił w całości stanowisko Krajowej Izby Odwoławczej. Dodał, że skarżąca mogła na etapie prowadzenia postępowania w sprawie zamówienia publicznego zwracać się o udzielenie wyjaśnień co do interpretacji postanowień SIWZ czego nie uczyniła, zaś jej twierdzenia na obecnym etapie postępowania do niejasności tych postanowień należy uznać za spóźnione.

Wykonawca Grażyna Haręża na rozprawie również wniosła o oddalenie skargi.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Skarga okazała się nieuzasadniona.

Sąd Okręgowy podziela i akceptuje ustalenia faktyczne Krajowej Izby Odwoławczej oraz ich konsekwencje prawne, które spowodowały oddalenie odwołania, a w konsekwencji wykluczenie skarżącej z postępowania i odrzucenie jej oferty.

Odnosząc się do pierwszego z wyartykułowanych w skardze zarzutów, tj. naruszenia przepisów postępowania, należy na wstępie wskazać, że zarzucając KIO „zaniechanie rozpatrzenia zarzutu dotyczącego naruszenia przez pozwanego ad. 1 [zamawiającego] przepisów art. 7 ust. 1 oraz art. 22 ust. 4 ustawy Prawo zamówień publicznych” skarżąca zdaje się nie dostrzegać, że takowy zarzut w odwołaniu od decyzji zamawiającego wyraźnie nie został podniesiony. Co prawda odwołująca się wskazywała, że zamawiający wykluczył ją z udziału w postępowaniu z uwagi na niespełnienie warunków formalnych, tj. nie złożenie zezwolenia na prowadzenie działalności w zakresie zbierania odpadów wydanego przez właściwego miejscowo starostę, którym według zamawiającego jest Prezydent Miasta Szczecina, to jednak w odwołaniu skupiła się na błędnej - jej zdaniem - wykładni przepisów ustawy o odpadach. Tak więc niezasadne jest twierdzenie, że KIO zaniechała rozpatrzenia powyższego zarzutu skoro nie był on wyraźnie podniesiony w odwołaniu, a co najwyżej na rozprawie przed KIO.

Przechodząc do analizy jakoby naruszonych przez zamawiającego przepisów, uznając ostatecznie, że odwołanie też ich dotyczyło, trzeba wskazać, że zgodnie z art. 7 ust. 1 ustawy Prawo zamówień publicznych (dalej PZP) zamawiający przygotowuje i przeprowadza postępowanie o udzielenie zamówienia w sposób zapewniający zachowanie uczciwej konkurencji oraz równe traktowanie wykonawców. Natomiast w myśl art. 22 ust. 4 PZP opis sposobu dokonania oceny spełniania warunków, o których mowa w ust. 1, powinien być związany z przedmiotem zamówienia oraz proporcjonalny do przedmiotu zamówienia.

Jak wynika z uzasadnienia skargi naruszenia przytoczonych przepisów („zarzut nr 1”) skarżąca upatruje w tym, że zamawiający w sposób nieprecyzyjny określił w SIWZ warunki przetargu, nie podał bowiem, że zezwolenie na zbieranie odpadów ma być wydane przez Prezydenta Miasta Szczecina. Uczynił to dopiero w momencie wezwania do uzupełnienia dokumentów, wyznaczając w tym celu termin 3 dni, w którym to terminie; **• skarżąca nie była w stanie uzyskać tej decyzji, przez co zamawiający¹ uniemożliwił jej uczestnictwo w przetargu.

Przepis art. 22 ustawy statuuje tzw. warunki podmiotowe, czyli takie które musi spełnić każdy wykonawca ubiegający się o zamówienie publiczne, a fakt ich spełniania wykonawca powinien potwierdzić stosownym

oświadczeniem lub/i stosownymi dokumentami, gdyż nie potwierdzenie spełniania warunków jest podstawą do wykluczenia wykonawcy z postępowania. Naruszony zdaniem skarżącej przepis w części określającej warunki jakie ma spełniać wykonawca (ust. 1) jest przepisem blankietowym, gdyż właściwą treścią powinien go wypełnić zamawiający w specyfikacji istotnych warunków zamówienia (SIWZ). To on powinien sformułować konkretne warunki, w tym formalnoprawne, które według niego pozwolą na podjęcie przez wykonawcę zamówienia, a także umożliwią dokonanie oceny zdolności wykonawcy do realizacji zamówienia.

W niniejszym postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego zamawiający warunki udziału w nim sformułował w rozdz. V SIWZ, gdzie w punkcie 2.2. podpunkt 1) znalazło się powielenie treści art. 22 ust. 1 pkt 1) PZP, a więc zapis o posiadaniu uprawnień do wykonywania określonej działalności lub czynności, jeżeli przepisy prawa nakładają obowiązek ich posiadania. W tym samym podpunkcie znalazł się opis sposobu dokonywania oceny spełniania ww. warunku:

- warunek zostanie uznany za spełniony, jeżeli wykonawca wykaże, że posiada:

- a) zezwolenie na prowadzenie działalności w zakresie zbierania odpadów wymagane na podstawie art. 28 ustawy z dnia 27.04.2001 r. o odpadach,
- b) zezwolenie na prowadzenie działalności w zakresie transportu odpadów wymagane na podstawie art. 28 ustawy z dnia 27.04.2001 r. o odpadach.

Zgodnie z art. 28 ust. 3 tejże ustawy właściwym miejscowo organem do wydania zezwolenia na zbieranie odpadów jest regionalny dyrektor ochrony środowiska albo starosta właściwy ze względu na miejsce zbierania odpadów.

Z kolei w myśl art. 3 ust. 3 pkt 18) ilekroć w ustawie jest mowa o staroście - rozumie się przez to także prezydenta miasta na prawach powiatu.

Odnosząc powyższe uregulowania prawne na grunt przedmiotowego postępowania o udzielenie zamówienia publicznego, wszczętego przez Gminę Miasto Szczecin, stwierdzić należy, że organem właściwym do wydania zezwolenia w zakresie zbierania odpadów jest Prezydent Miasta Szczecina. W ocenie Sądu Okręgowego ta okoliczność jest jasna i nie budziła wątpliwości żadnego z pozostałych oferentów. Biorąc pod uwagę prowadzenie przez skarżącą działalności w zakresie gospodarowania odpadami pod rządami

art. 6§1 ustawy z 27 kwietnia 2001 r. nie sposób zgodzić się, że skarżącą, że postanowienia SIWZ były nieprecyzyjne. Jeżeli nawet wykonawca - Kinga Chomać-Piechota miała wątpliwości co do sformułowania warunków udziału w przetargu, to mogła skorzystać z trybu przewidzianego w przepisie art. 38 ustawy Prawo zamówień publicznych, a więc zwrócić się do zamawiającego o wyjaśnienie treści SIWZ, jak to uczynili dwaj pozostali oferenci odnośnie warunku dotyczącego wiedzy i doświadczenia wykonawcy. Jak wiadomo skarżąca takiego zapytania nie wysłała, co wynikało nie tyle z nieznaności przepisów procedury przetargowej i ustawy o odpadach, ile z żywnego przez nią przekonania, że przedłożona przez nią decyzja Starosty Polickiego jest wystarczająca. Taki wniosek wypływa z treści odpowiedzi K. Chomać-Piechoty z 12.12.2012 r. na wezwanie zamawiającego (Zarządu Dróg i Transportu Miejskiego w Szczecinie) do złożenia decyzji na zbieranie odpadów zgodnej z SIWZ, przy której skarżący wykonawca ponownie złożył decyzję Starosty Polickiego, dokonując wyводу na temat miejsca zbierania odpadów i twierdząc, że dla zamawiającego nie powinno być różnicy, że przedsiębiorca posiada zezwolenie na zbieranie odpadów wydane przez Prezydenta Miasta Szczecina czy posiada takowe zezwolenie wydane przez Starostę Polickiego. Poza tym trzeba wskazać, że w dniu 1.04.2008 r. skarżąca uzyskała decyzję Prezydenta Miasta Szczecina o zezwoleniu na transport odpadów wydaną na podstawie art. 28 ustawy o odpadach, a więc skarżącej dobrze był znany tryb postępowania i organ właściwy do wydania decyzji także na zbieranie odpadów.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd uznał, że zapisy SIWZ nie wymagały doprecyzowania, a skarżąca nie zwróciła się do zamawiającego o wyjaśnienia dotyczące ich treści, przez co nie może skutecznie zarzucać zamawiającemu, a w dalszej kolejności wyrokowi Krajowej Izby Odwoławczej, naruszenia przepisów art. 22 ust. 4 i art. 7 ust. 1 ustawy PZP. Zresztą odnośnie drugiego z tych przepisów skarżąca nie wskazała żadnych okoliczności, które mogłyby wywoływać wątpliwości co do zapewnienia w niniejszym postępowaniu przetargowym zachowania uczciwej konkurencji oraz równego traktowania wykonawców.

Przechodząc do omówienia drugiego z zarzutów skargi należy na wstępie przytoczyć przepis art. 3 ust. 3 pkt 23) ustawy o odpadach, zgodnie z którym ilekroć w ustawie jest mowa o zbieraniu odpadów - rozumie się br^o p^oz to każde działanie, w szczególności umieszczanie w pojemnikac^h, segregowanie i magazynowanie odpadów, które ma na celu przygotowanie ichry,, do transportu do miejsc odzysku lub unieszkodliwiania. W świetle tego przepisu i art. 28 ust. 3 przedmiotowej ustawy istota problemu sprowadza się do rozstrzygnięcia miejsca zbierania odpadów, z których opróżniane mają być kosze uliczne w Szczecinie. W tym zakresie Sąd Okręgowy podziela stanowisko zamawiającego, podtrzymane w zaskarżonym wyroku KIO, że miejsce zbierania odpadów znajdować się będzie na terenie miasta Szczecina, a w konsekwencji skarżąca winna posiadać zezwolenie za zbieranie odpadów wydane przez Prezydenta Miasta Szczecina.

Otóż jak wynika z decyzji Starosty Polickiego z dnia 14.06.2010 r. Kinga Chomać-Piechota otrzymała zezwolenie na zbieranie odpadów innych niż niebezpieczne na terenie Powiatu Polickiego, a jako warunki prowadzenia tej działalności Starosta wskazał, że odpady powinny być zbierane w sposób selektywny oraz że wnioskodawca (tj. K. Chomać-Piechota) nie przewiduje magazynowania odpadów; zebrane odpady zostaną bezpośrednio przetransportowane do miejsc ich odzysku lub unieszkodliwiania. Przy takiej treści spornej decyzji należy się zgodzić z KIO, że uprawnia ona do prowadzenia działalności w zakresie zbierania odpadów na terenie Powiatu Polickiego. Zresztą jak wynika z uzasadnienia tej decyzji wnioskodawczym wystąpiła do Starosty o wydanie zezwolenia na zbieranie odpadów z terenu Powiatu Polickiego, a biorąc pod uwagę, że działalność ta nie przewidywała magazynowania odpadów tylko ich bezpośrednie transportowanie do miejsc ich odzysku lub unieszkodliwiania, to mając na uwadze wyżej przytoczoną definicję zbierania odpadów, uznać należało, iż w tym przypadku miejscem zbierania odpadów będzie miejsce opróżniania koszy, które odbywać się będzie tam gdzie są one umieszczone, a więc na terenie Szczecina.

Sąd podkreśla, że przez zbieranie odpadów rozumie się każde działanie, w tym te czynności, które zostały przykładowo wymienione w art. 3 ust. 3 pkt 23) ustawy, a skoro tak, to zbieraniem odpadów będzie także przygotowanie do zbierania, jak można traktować opróżnianie koszy ulicznych z ich zawartości. To przygotowanie miałoby się odbywać w miejscu, w którym te kosze się znajdują, a więc miejsce zbierania odpadów byłoby na terenie miasta Szczecin. Sam pełnomocnik skarżącej wskazał na rozprawie przed KIO, że zbieranie odpadów będzie realizował na terenie Powiatu Polickiego, a na terenie Szczecina będzie prowadził jedynie czynności przygotowujące do zbierania odpadów (vide protokół, k. 39), co przy tak szerokiej definicji

zbierania odpadów sprawia, że to co skarżąca rozumie jako przygotowanie do zbierania jest już zbieraniem odpadów. Ponadto w świetle decyzji Starosty Polickiego skarżąca nie przewidywała magazynowania odpadów, a więc umieszczane w pojemnikach odpady z koszy ulicznych byłyby bezpośrednio transportowane do miejsc odzysku lub unieszkodliwiania, co wskazuje, że zbieranie odpadów miałoby miejsce na terenie Szczecina.

Na aprobatę nie zasługują także wywody skarżącej, że przedmiot zamówienia nie jest związany z gospodarką odpadami, ani też nie jest związany ze zbieraniem odpadów w rozumieniu ustawy o odpadach. Po pierwsze, okoliczność ta pojawia się dopiero na etapie skargi, choć wcześniej

Kinga Chomać-Piechota nie miała takich zastrzeżeń, skupiając się na kwestii wykładni przepisów ustawy z 27 kwietnia 2001 r. o odpadach. Po drugie, skarżąca popada w niekonsekwencję, gdyż z jednej strony kwestionuje konieczność posiadania zezwolenia na zbieranie odpadów, a z drugiej bierze udział w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego w zakresie obejmującym także zbieranie odpadów, przedkładając wymaganą w SIWZ decyzję, o której mowa w art. 28 ust. 1 ustawy o odpadach. Po trzecie, jeżeli nawet przedmiot zamówienia publicznego nie dotyczy stricte i wyłącznie zbierania odpadów, to oczywistym wydaje się być, że zawartość koszy ulicznych, to nic innego jak odpady podlegające gospodarce odpadami, którą reguluje rzeczona ustawa.

Sąd Okręgowy pozostawił poza swoimi rozważaniami pismo Wydziału Gospodarki Komunalnej i Ochrony Środowiska UM w Szczecinie, przyjmując że pogląd tam wyrażony nie jest wiążący nie tylko dla zamawiającego, który w tym postępowaniu przetargowym prezentował odmienne stanowisko, ale i dla sądu odwoławczego. Ponadto dokument ten nie został zaliczony przez KIO w poczet materiału dowodowego, a w skardze wniosku dowodowego w tym zakresie nie zawarto. Jeżeli natomiast chodzi o wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku, którego fragment uzasadnienia został zacytowany przez skarżącą, to Sąd orzekający w niniejszej sprawie nie jest tym orzeczeniem w żaden sposób związany, zwłaszcza że nie jest znany stan faktyczny tamtej sprawy. Ponadto niemożliwa była weryfikacja tego orzeczenia, gdyż nie było ono publikowane w powszechnie dostępnych źródłach (np. System Informacji Prawnej LEX; orzecznictwo sądów dostępne na stronie internetowej Urzędu Zamówień Publicznych). Z kolei obficie przytoczone w skardze orzecznictwo KIO nie miało znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, w której SIWZ okazały się być nieprecyzyjne tylko dla skarżącej.

Mając na uwadze całokształt poczynionych rozważań Sąd Okręgowy uznał, że Krajowa Izba Odwoławcza oddalając odwołanie wykonawcy Kingi Chomać-Piechoty nie naruszyła przepisów wymienionych w petitum skargi, co

skutkowało oddaleniem - na podstawie przepisu art. 198f ust. 2 ustawy PZP - skargi jako bezzasadnej.

O kosztach postępowania sądowego (pkt II. sentencji) Sąd orzekł stosując normę art. 108 w zw. z art. 98 k.p.c. oraz art. 198f ust. 5 PZP, a na zasądzoną kwotę składa się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego przeciwnika skargi (zamawiającego), ustalone na podstawie § 10 ust. 1 pkt 4) w zw. z § 2 ust. 1 i § 12 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2002, Nr 163, poz. 1349 ze zm.).

SSOA. Woźniak

SSO P. Sałamaj

SSO K. Górski

'A

Nanyghaie

Za tfeod

Starszy owy

Joanna Witkowska